

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **Ř. p., o. s.**
sídlem K. 42, X P.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2017, č. j. KUOK 105064/2017,
ve věci přestupku**

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 25. 10. 2017, č. j. KUOK 105064/2017, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha.

Odůvodnění:

1. Žalobce navrhoval přezkoumání rozhodnutí, citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „magistrát“) ze dne 30. 8. 2017, č. j. SMOL/200423/2017/OARMV/PNL/And.
2. Magistrát tímto rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“).

3. Přestupku se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel osobního motorového vozidla tov. zn. Jaguar, RZ X, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 15. 3. 2017 v době od 13.35 h do 13.55 h v Olomouci na ulici Mlýnská neznámý řidič citovaného vozidla nerespektoval svislou dopravní značku IZ 8a „Zóna s dopravním omezením“ s vyobrazením dopravní značky B 29 „Zákaz stání“ a textem „Po–Pá 9:00–18:00 hod. parkování povoleno na vyznačených plochách s parkovacím lístkem nebo s krátkodobou parkovací kartou města Olomouce na dobu nejdéle 2 hodiny“ a neoprávněně stál mimo vyznačené parkoviště. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.
4. **Žalobce v žalobě** namítal vady výroku, nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, protiústavnost, diskriminaci, porušení zásady bezprostřednosti, nevykonání nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku a nevypořádání námítky podjatosti.
5. Vady výroku žalobce spatřoval v tom, že v něm nebylo uvedeno, zda přestupek měl za následek dopravní nehodu, ani tato skutečnost nebyla zjištěna a prokázána. Z výroku dále nelze dovodit to, že by údajný skutek vykazoval znaky přestupku a případně jakého, jaké konkrétní pravidlo provozu mělo být porušeno. Dále ve výroku magistrát dostatečně nespecifikoval místo přestupku, protože v ulici Mlýnská v Olomouci o délce 700 m platí různé režimy parkování. Z výroku není patrné, že k přestupku došlo v místě, kde platí údajně porušená dopravní značka. Je zde riziko záměny skutku. Správní orgány porušily žalobcovo právo na obhajobu, neboť žalobci nesdělily, kde přesně mělo k přestupku dojít, a tak se k místu přestupku žalobce nemohl vyjádřit a nemohl místo ohledat. Ve výroku magistrátu dále chybí odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu o stanovení kritérií pro výměru pokuty.
6. Magistrát překročil svou pravomoc závazným určením, že žalobce pokutu a náklady řízení musí uhradit na účet magistrátu, ačkoliv podle § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí magistrátu (dále jen „daňový řád“) mohl žalobce uhradit pokutu v hotovosti na pokladně úřadu, případně poštovní poukázkou.
7. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů žalobce spatřoval v tom, že správní orgány pouze konstatovaly, že řidič s vozidlem žalobce na daném místě stál, aniž to jakkoliv odůvodnil a prokázal. Správní orgány měly učinit subsumpci pod § 2 písm. n) a o) zákona o silničním provozu a dospět k jednoznačnému závěru, že se jednalo o stání a nikoliv pouze o zastavení. Správní orgány se nezabývaly definičními znaky citovaných ustanovení. Správní orgány neprokázaly, že se jednalo o stání a nebyl proveden žádný důkaz k tomuto závěru - podle fotodokumentace ve správním spise bylo zjištěno stání v délce 3 minut. Žalobce uvedl, že pouze zastavil kvůli vyzvednutí zásilky v nedaleké restauraci. To by se správní orgány dozvěděly, pokud by řidiče vyslechly, o což se ani nepokusily, protože ani nezaslaly výzvu k podání vysvětlení. Navíc fotodokumentace ve spise není datována a není prokázáno, kdy byla pořízena. Správní orgány vycházely pouze z úředního záznamu a v něm uvedeného času, který nemá žádnou oporu ve fotodokumentaci ani jiném důkazu. Přitom úřední záznam není důkaz. Závěr o tom, kdy a po jakou dobu k přestupku docházelo, je neprokázaný. Správní orgány dále neprokázaly, že řidič vozidla žalobce porušil značku IZ 8a. Správní orgány by musely prokázat, že řidič vozidla žalobce kolem takové značky projel nebo musel projet. K tomu by musel správní orgán doložit mapku, za které by vyplývalo, že každá v úvahu přicházející příjezdová cesta na dané místo je

označena předmětnou dopravní značkou. K tomu by správní orgán musel doložit datovanou fotodokumentaci každé této značky. Magistrát však doložil pouze jednu fotografii této značky, která není datována a není patrné, kde se má nacházet. Správní orgány se nezabývaly ani tím, zda údajně porušená dopravní značka byla na dané místo ustanovena příslušným orgánem podle § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu formou opatření obecné povahy a nedoložily to. Nebylo tak prokázáno, jestli tato značka byla vůbec závazná. Správní orgány se rovněž nezabývaly materiální stránkou přestupku ani účelem údajně porušeného dopravního značení a tím, zda tento účel byl nějak poškozen jednáním řidiče vozidla žalobce i s ohledem na všechny okolnosti konkrétního případu.

8. Žalobce namítl, že § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je protiústavní, neboť moc výkonná uměle a účelově přenáší odpovědnost a trest na zpravidla nevinného provozovatele motorového vozidla. Proto navrhl žalobce přerušení řízení do doby rozhodnutí o této otázce o návrhu zdejšího soudu Ústavním soudem.
9. Jiné vady spatřoval žalobce v tom, že jde o diskriminaci, neboť správní orgány nestíhají zahraniční provozovatele, a navrhl k této otázce dokazování znaleckým posudkem nebo jiným způsobem a za přítomnosti nestranné osoby.
10. Žalobce namítal, že na rozhodnutí žalovaného o odvolání nebyl uznávaný elektronický podpis - byl pouze na první straně rozhodnutí, nikoli na poslední. Citované rozhodnutí nepodepsala oprávněná úřední osoba. Důkazem je přiložené rozhodnutí.
11. Žalobce dále namítal, že v rozporu s § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „správní řád“), magistrát neprovedl dokazování mimo ústní jednání, jakož ani ústní jednání a je otázkou, zda vůbec nějaké dokazování provedl a zda o něm pořídil protokol. Magistrát neumožnil žalobci se hypotetického dokazování účastnit a tím porušil zásadu bezprostřednosti a právo žalobce účastnit se provádění dokazování.
12. Žalobce namítal, že magistrát nebyl oprávněn zahájit proti žalobci řízení podle § 125f zákona o silničním provozu, protože neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Z podkladů městské policie vyplývá, že o odstranění technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla (dále jen „TPZOV“) požádala osoba ženského pohlaví, která byla strážníky ztotožněna a která na dotaz strážníků potvrdila, že vozidlo na daném místě ponechala ona, ale že odmítá věc řešit se strážníky na místě. Magistrát ani přes tuto zřejmou indicii nasvědčující tomu, že právě tato žena spáchala údajný přestupek, ji nevyzval k podání vysvětlení, ačkoliv tato žena nijak nepopírala, že byla řidičkou předmětného vozidla a naopak toto aktivně tvrdila. Magistrát měl na základě přiznání této ženy dostatek podkladů k tomu, aby proti ní zahájil řízení o přestupku. Uvedená žena strážníkům přiznala, že vozidlo na daném místě ponechala a přesto se magistrát nikdy nepokusil tuto ženu vyslechnout a nebyl tak oprávněn přenášet odpovědnost na žalobce.
13. Žalobce namítal, že magistrát neměl právo rozhodovat o námitce podjatosti, neboť tu žalobce podal též proti primátorovi města Olomouce a měl o ní rozhodovat žalovaný. Žalobce nikdo neinformoval o rozhodnutí o námitce podjatosti, dozvěděl se o tom až z rozhodnutí magistrátu o přestupku. Magistrát zcela přehlédl, že žalobce namítal vysoce pravděpodobné odměňování úředníků za způsob, kterým rozhodují. Žalobce k tomu navrhoval způsobilé dokazování. S tím se však správní orgány nevypořádaly a jde o opomenutý důkaz a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

14. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** konstatoval, že advokát žalobce zcela ignoruje obsah rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a neseznámil se podle všeho ani s obsahem spisů, které námitky žalobce vyvracejí. Podle žalovaného se nejednalo o relevantní námitky, ale o subjektivní názor na provedené řízení. Otázkou zůstává, proč žalobce rezignoval na hájení svých zájmů v rámci správního řízení, kdy mohl své námitky uvádět a se kterými by se správní orgány vypořádaly. Stěží lze po správním orgánu požadovat, aby předjímal případné námitky, které nebyly v řízení uplatněny, a v předstihu na ně reagoval. Je věcí žalobce, jakou procesní strategii zvolí, nemůže však dávat k tíži správním orgánům, že nepostupovaly podle představ žalobce. Správní orgány v daném případě postupovaly v souladu s § 3 správního řádu.
15. K namítané protiústavnosti přestupku podle § 125f zákona o silničním provozu se žalovaný odmítl vyjádřit, neboť to nebylo předmětem řízení a žalobce se musí obrátit na Ústavní soud, stejně jako s problematikou zveřejňování osobních údajů v rozsudcích Nejvyššího správního soudu.
16. Námitky, že správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jsou vyvráceny spisovým materiálem. Rozsah nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku určuje správní orgán a nikoliv žalobce. Podle žalovaného magistrát své povinnosti učinit nezbytné kroky ke zjištění totožnosti řidiče dostál. Žalobce mohl své námitky uplatnit v řízení před magistrátem, ale neučinil tak. Podle žalovaného tato námitka není důvodná.
17. Námitka údajné podjatosti správního orgánu a neřešení této otázky prokazuje žalovaným uváděnou skutečnost, že žalobce ani jeho právní zástupce se řádně neseznámili se spisem magistrátu, případně jeho obsah ignorují. Přes výzvu magistrátu žalobce na výzvu reagoval pouze písemností označenou jako „doplnění námitek podjatosti“, ve které však namísto uvedení konkrétní oprávněné úřední osoby, včetně toho, v čem spatřuje důvody podjatosti, žalobce uvedl velmi obecný subjektivní názor na uvedenou problematiku.
18. Stejně jako v obdobných případech i v této věci se jedná o účelově zvolenou procesní strategii s cílem vyhnout se přestupkovému řízení, kde by mohlo dojít k vyvrácení případných námitek či návrhů, což by minimalizovalo případný úspěch žaloby. Namísto toho, aby účastník řízení řádně hájil svá práva, byl po celou dobu pasivní, případně zasílal nic neříkající doplnění a teprve v žalobě „vyrukoval“ s obecně koncipovanými žalobními námitkami s tím, že se soud s některou námitkou ztotožní a rozhodnutí žalovaného zruší. Tento postup je však proti smyslu a účelu soudního přezkumu.
19. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce nebyl postupem správních orgánů krácen na svých procesních právech. Správní orgány postupovaly tak, aby zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
20. **Žalobce v replice** namítl, že se seznámil se správním spisem velmi podrobně, a proto je žaloba obsáhlá. Obsáhlá je žaloba i proto, že se správní orgány dopustily mnoha pochybení. Ze správního spisu, například jednoznačně vyplývá, že magistrát pravděpodobného řidiče vozidla ani nevyzval k podání vysvětlení a že námitka podjatosti nebyla vyřízena zákonným způsobem, případně že výrok neobsahuje všechny náležitosti, k čemuž se žalovaný raději ani nevyjádřil.
21. Pasivita žalobce v řízení o přestupku neopravňuje správní orgány k tomu, aby postupovaly v rozporu se zákonem. Žalovaný měl zkoumat zákonnost rozhodnutí magistrátu i

bez návrhu - jeho argumentace neodpovídá povinností zjišťovat nezákonnost a nepřezkoumatelnost odvoláním napadeného rozhodnutí z úřední povinnosti.

22. K námitce protiústavnosti diskriminace žalobce uvedl, že všechny orgány veřejné moci mají povinnost vykládat a aplikovat právo i s ohledem na ústavní pořádek.
23. Žalovaný se vůbec nevyjádřil k samotné námitce, že magistrát neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, neboť nevyzval k podání vysvětlení pravděpodobného řidiče – osobu, která požádala o odstranění TPZOV.
24. Žalovaným namítaná koncentrace řízení nemá oporu v právní úpravě. Naopak z právní úpravy vyplývá požadavek na úplnou apelaci správního soudnictví. Neučinění nezbytných kroků je podstatnou vadou řízení, které si měl všimnout žalovaný z úřední povinnosti v odvolacím řízení. Stejně tak si tohoto nedostatku podmínek řízení měl všimnout magistrát a zejména neměl řízení o přestupku vůbec zahájit do doby, než by byly nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku učiněny.
25. Již v prvotní námitce podjatosti žalobce zcela konkrétně uvedl, že ji vznáší proti všem zaměstnancům magistrátu, a to i proti primátorovi, takže námitka podjatosti byla zcela konkrétní. Žalobce předpokládá, že magistrát má přehled o tom, kdo je jeho primátor a koho zaměstnává. V námitce bylo konkrétně uvedeno, v čem žalobce spatřoval důvod podjatosti, což prokazuje i to, že správní orgány na tyto důvody částečně reagovaly. Podle judikatury v případě systémové podjatosti ani není nutné uvést konkrétní oprávněné úřední osoby, vůči kterým námitka směřuje, ale zcela postačuje, pokud tyto osoby jsou určeny obecně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2015, č. j. 7 As 158/2014-30).
26. Podání námítky podjatosti je procesním právem účastníka řízení a nemůže být bez dalšího posuzováno jako zneužití práva. Ostatně žalovaný neuvedl žádné podstatné důvody, podle kterých má být námitka podjatosti zneužitím práva. Podání námítky podjatosti a její vyřízení nemohlo žádným způsobem vést ke znemožnění projednání přestupku. Námitka podjatosti mohla být vyřízena v rámci asi jednoho měsíce, i kdyby správní orgán provedl navrhované dokazování, které však neprovedl. Prekluze tedy zdaleka nehrozila a magistrátu nic nebránilo v tom, aby námitku podjatosti řádně vyřídil.
27. O důvodnosti námítky podjatosti nasvědčuje i to, že správní orgány neprovedly žádné dokazování a k jádru námítky se vůbec nevyjádřily.
28. Tato nebo obdobná námitka podjatosti byla podávána jinými osobami v mnoha jiných řízeních a dosud v jediném případě správní orgány nepřipustily provedení navrhovaného dokazování, kterým by tento systém odměňování byl prokázán či vyvrácen, ale vždy se tomuto dokazování vyhnuly a nejvýše tvrdí, že své úředníky takto neodměňují. Již v této neochotě provést objektivní dokazování lze spatřovat závažnou indicii nasvědčující tomu, že namítaný systém odměňování existuje. Pokud by správní orgány takzvaně „neměly co skrývat“, tak by dokazování alespoň jednou provedly a výsledky by snadno mohly pokaždé doložit jako důkaz do každého řízení, ve kterém by tato nebo obdobná námitka podjatosti byla vznesena.
29. K opakovanému podávání této námítky by pak nebyl důvod. Například ve vztahu k finanční správě takový systém odměňování úředníků vyšel najevo jak v roce 2017, tak v roce 2018 (žalobce uvedl zdroje informací). Na internetovém fóru www.30kmh.cz bývalý

zaměstnanec Městského úřadu Židlochovice existenci takového systému odměňování potvrdil na místním odboru dopravy.

30. Způsob, jakým správní orgány s námitkou podjatosti naložily, není v souladu se správním řádem, což je podstatnou vadou řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 5 As 96/2014-37).
31. Žalobci nelze klást k tíži porušení značky B 29 proto, že údajně nedošlo k uhrazení parkovacího poplatku, když tato dopravní značka ani tuto povinnost stanovit nemůže, jak zdejší soud dovodil v rozsudcích sp. zn. 65 A 24/2017a sp. zn. 65 A 108/2016.
32. **Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 25. 10. 2017.
33. Soud zjistil ve vztahu k souzené věci **ze správního spisu** z úředního záznamu Městské policie Olomouc (dále jen „městská policie“) popis spáchání přestupku tak, jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Městská policie nezjistila žádný pohyb spojený s nastoupením nebo vystoupením osob, anebo složením či naložením nákladu a řidič se v blízkosti vozidla nezdržoval. Proto hlídka přiložila na vozidlo TPZOV, a to v 13.55 h. Dne 15. 3. 2017 v 15.30 h byla podána žádost o odstranění TPZOV na předmětném vozidle. Po příjezdu na místo hlídku kontaktovala žena, která žádala odstranění TPZOV. Po vyzvání k prokázání totožnosti žena předložila občanský průkaz a řidičský průkaz, z nichž bylo zjištěno, že se jedná o B. D, která po poučení k dotazu městské policie uvedla, že vozidlo zaparkovala, ale nehodlá událost řešit s hlídkou městské policie na místě a chce, aby celá věc byla předána správnímu orgánu. Do oznámení se uvedená žena nevyjádřila a odmítla ho podepsat. V čase 15.40 h městská policie odstranila TPZOV z předmětného vozidla.
34. Přílohou úředního záznamu ze dne 15. 3. 2017 bylo pět fotografií a mapa s vyznačením ulic v místě spáchání přestupku a okolních ulic s vyznačením dopravního značení v těchto ulicích a umístění předmětného vozidla. Na fotografiích je vyobrazeno předmětné vozidlo z přední a zadní strany, dále s umístěným TPZOV a další se zaměřením na přední sklo vozidla. Na páté fotografii je vyobrazeno dopravní značení IZ 8a s textem citovaným ve výroku napadeného rozhodnutí - za značkou je okno obytného domu a nic víc není na fotografii vidět, ani ulice, kde je značka umístěna.
35. Žádné další dokazování k místu přestupku a porušené dopravní značce magistrát ani žalovaný neprovedly.
36. Magistrát v rozhodnutí o přestupku ze dne 30. 8. 2017 odkázal pouze na fotodokumentaci pořízenou hlídkou městské policie a z fotografie popsané v bodě 34 tohoto rozsudku vyvodil skutkový závěr, že řidič vozidla porušil dopravní značku IZ 8a s vyobrazením dopravní značky B 29. Nic dalšího magistrát o umístění dopravní značky a jejím porušení řidičem předmětného vozidla neuvedl, stejně jako k místu spáchání přestupku.
37. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání konstatoval spáchání přestupku tak, jak je uvedeno výše, a k místu spáchání přestupku a umístění porušených dopravních značek neuvedl nic.
38. Soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.

39. Námitku neúčinného doručení rozhodnutí žalovaného o odvolání soud neshledal důvodnou, protože účel doručení byl splněn a žalobce proti rozhodnutí podal žalobu. Z obsahu žaloby je zjevné, že se rozhodnutí dostalo objektivně do dispoziční sféry žalobce, žalobce se s celým jeho obsahem podrobně seznámil a reagoval na něj žalobními námitkami (z konstantní judikatury všech soudů srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2009, č. j. 4 Ads 74/2009-56, www.nssoud.cz, nebo rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2622/2006, 28 Cdo 72/2004, 26 Cdo 864/2004, www.nsoud.cz).
40. Žalobní námitku nevypořádání námítky podjatosti ve správním řízení neshledal soud jako opodstatněnou. Magistrát se v rozhodnutí o přestupku ze dne 30. 8. 2017 vypořádal s námitkou podjatosti všech pracovníků magistrátu, včetně primátora, podanou z toho důvodu, že vybrané pokuty plynou obci a ovlivňují výši odměn pracovníků správního orgánu. Podle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu *je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.* Soudu však z obsahu správního spisu nevznikly žádné pochybnosti o tom, že by snad pracovníci magistrátu s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům měli takový zájem na výsledku řízení, pro nějž by bylo možné pochybovat o jejich nepodjatosti. Žalobce navíc námitku podjatosti ostatních úředních osob blíže nespecifikoval a jeho námitka se jeví jako účelová a obstrukční (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu z dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018-70).
41. Žalobci bylo kladeno za vinu spáchání přestupku spočívajícím v tom, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu (§ 125f odst. 1). Žalobce měl odpovídat za tento přestupek, pokud porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu [§ 125f odst. 2 písm. b)].
42. Posledně jmenovaný přestupek měl spočívat v porušení dopravní značky IZ 8a. Magistrát ve výroku rozhodnutí uvedl, že: *v Olomouci na ulici Mlýnská neznámý řidič citovaného vozidla nerespektoval svislou dopravní značku IZ 8a „Zóna s dopravním omezením“ s vyobrazením dopravní značky B 29 „Zákaz stání“ a textem „Po–Pá 9:00–18:00 hod. parkování povoleno na vyznačených plochách s parkovacím lístkem nebo s krátkodobou parkovací kartou města Olomouce na dobu nejdéle 2 hodiny“ a neoprávněně stál mimo vyznačené parkoviště.*
43. Žalobce namítal, že ve výroku rozhodnutí magistrát nepopsal dostatečně místo spáchání přestupku. Ulice Mlýnská v Olomouci je 700 m dlouhá a platí v ní různé režimy dopravy na pozemní komunikaci. Dále žalobce namítal, že správní orgány neuvedly ve výroku rozhodnutí, které konkrétní pravidlo a dopravní značku řidič porušil a kde byla tato dopravní značka umístěna.
44. V usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, Nejvyšší správní soud uzavřel, že výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. V rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, Nejvyšší správní soud uzavřel, že vadu výroku správního orgánu

I. stupně, ze kterého nevyplývá, kde přesně v rámci dané ulice se skutek stal, nelze překonat poukazem na dokumenty (fotografie) ve spisu, jimiž byl proveden důkaz listinou. Závěr o tom, kde přesně se skutek stal, není možné činit až *ex post* při analýze samotného správního rozhodnutí, nýbrž v samotném řízení o správním deliktu. Výsledek zjištění pak musí nalézt odraz v natolik přesném a jednoznačném popisu skutku, že z něj bude patrné, že parkující vozidlo stálo právě na takovém místě v rámci dané ulice, na němž bylo třeba zaplatit poplatek za parkování.

45. Z uvedených závěrů vyšel v posuzovaném případě též krajský soud se zdůrazněním, že uvedené závěry je třeba aplikovat vždy s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem dané věci. V této souvislosti totiž není bez významu skutečnost uvedená již výše (bod 34), že ve správním spise založené fotografie nedokládají skutečnost, že by řidič vozidla žalobce v uvedený den stál v místě, kde je zakázáno parkování (označené dopravní značkou IZ 8a ani B 29) a mapa doplněná o údaje strážníky neobsahovala žádný údaj o značkách IZ 8a nebo B 29. Není tak dán soulad mezi výrokem rozhodnutí magistrátu a listinami založenými ve spise a tento nesoulad (nejasnost) správní orgány ve správním řízení neodstranily jiným srovnatelně účinným způsobem [srov. obdobně rozsudek zdejšího soudu č. j. 65 A 75/2015-23, bod F písm. 3)].
46. V posuzované věci se jedná o správní trestání a je třeba, aby skutek byl řádně označen, a to nejen časem, ale i přesným místem jeho spáchání. Z popisu skutku musí být patrné všechny skutkové okolnosti jednání řidiče, které jsou rozhodné pro závěr, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku. V uvedeném rozhodnutí však není blíže specifikované místo, kde mělo k porušení pravidel silničního provozu dojít, neboť místo spáchání deliktu bylo označeno pouze jako „ulice Mlýnská“.
47. Z výroku magistrátu tak nelze dovodit, kde přesně v rámci dané ulice se skutek stal. Nelze tak posoudit, zda právě v tom místě, kde měl být skutek spáchán, byl vskutku zákaz parkování (to vše zvláště za situace, kdy tomu ani neodpovídají stěžejní důkazy v podobě pořízené fotodokumentace a mapky).
48. O umístění porušené dopravní značky nebyl proveden ani jeden důkaz a tuto skutečnost nelze ze správního spisu zjistit. V mapce doložené strážníky městské policie není značka IZ 8a (ani B 29) vůbec uvedena. Fotografie dopravní značky IZ 8a doložená strážníky do spisu je pořízená zblízka a za značkou je vidět pouze okno domu a vůbec není vidět, v kterém místě, ve které ulici, u kterého domu byla pořízena. Žádný další důkaz o porušené dopravní značce ve správním spise není. Podklady, o které magistrát opřel své rozhodnutí, nemají vypovídací hodnotu. Žalovaný tyto nedostatky v odvolacím řízení a ve svém rozhodnutí nijak nezhojil. Již ve správním řízení tak vznikly důvodné pochybnosti o skutkovém stavu, pokud jde o umístění dopravního značení.
49. Z výše uvedených důvodů považuje krajský soud žalobní námitky týkající se nedostatků popisu místa skutku a absence důkazu o porušení dopravní značky IZ 8a, resp. B 29 za důvodné.
50. Co se týká námítky, že skutková podstata přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy, posouzení protiústavnosti některého ustanovení zákona spadá do kompetence Ústavního soudu. K namítané protiústavnosti se již vyjádřily Nejvyšší správní soud, který v uvedeném ustanovení namítanou protiústavnost neshledal (rozsudek č. j. 6 As 73/2016-40), jakož i

Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16-1, <http://nalus.usoud.cz>, a proto nebylo třeba předmětné řízení přerušovat.

51. Závěrem soud konstatuje, že klíčový důkaz o porušení dopravní značky B 29 magistrát ani žalovaný neobstaraly a neprovedly. Skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ napadeného rozhodnutí, v nich tak neměl oporu a vyžaduje zásadní doplnění. Proto se soud nezabýval dalšími námitkami v žalobě a žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný shora podaným právním výkladem podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.
52. Úspěšnému žalobci v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. soud přiznal odměnu za zastupování, spočívající v odměně za tři úkony právní služby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni vydání rozsudku, za převzetí věci, podání žaloby a jednání před soudem (repliku soud nevyžadoval a nebyla účelná, nevnesla do věci nic nového), tj. 3 x 3 100 Kč (= 9 300 Kč). Ke každému úkonu přiznal soud paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč, tj. celkem 900 Kč. Cestovné ani náhradu za promeškaný čas advokát žalobce nežádal. Náhrada uhrazeného soudního poplatku činí 3 000 Kč. Celková částka nákladů řízení činí 13 200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 7. května 2019

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně